

skulde føle dem berørte nok af den almindelige Stemning, saa skal jeg yderligere berøre ogsaa dem. —

Fønger: Debatten har hidtil næsten udelukkende dreiet sig om de Ændringsforslag, der ere stillede af nogle ærede Medlemmer af Thinget. Jeg skal tillade mig at føre den noget over paa de Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget, idet jeg troer, at det fortjener at prøves, om disse Ændringsforslag fortjene at antages. Jeg maa tilstaae, at den Lov, der blev indbragt af Regjeringen om denne Sag, fra Begyndelsen af har tiltalt mig meget, og jeg skulde ikke ønske at gjøre større Afvigelse derfra end høist fornødent. Det er mig imidlertid ikke aldeles klart, at de Forandringer, som Udvalget har foreslaaet, ere virkelige Forbedringer. Jeg tænker herved ikke saameget paa de Ændringsforslag, der ere stillede til §§ 1 og 3, da det ikke forekommer mig at have nogen særdeles stor Betydning, om de blive antagne eller ikke; derimod er Udvalgets Forslag til § 4, som nu foreligger, og til § 6, som vi senere komme til at omhandle, vistnok af en saadan Beskaffenhed, at det fortjener en opmærksom Drøftelse, om man kan gaae ind derpaa. Udvalget har ladet sig lede af den Følelse, som jeg er vis paa, at alle Thingets Medlemmer dele, Følelsen af gjerne at ville gjøre for disse særdeles fortjente Mænd Alt, hvad der med Billighed kan fordres. Imidlertid troer jeg dog, at man samtidigt med at gjøre sig Umage for at forbedre deres Stilling, tillige bør gjøre sig det klart, hvorvidt de Forbedringer, man vil tilstaae dem, ere af saa stor Betydning, at Staten af de Hensyn, som den skylder at tage til sin finansielle Tilstand, virkelig kan indlade sig derpaa. Jeg maa i Almindelighed ansee det for at være en uafviselig Betingelse, naar saadanne Forslag blive gjorte til forøgede Statsudgifter, at det da af den, der stiller Forslaget, bliver oplyst, hvormed det Forslag, som han gjør, med Rimelighed vil antages at kunne koste; thi det kan dog umuligt gaae an, at vi gaae hen og iblinde bestemme, at der skal gives saa og saamange Forbedringer, naar vi ikke vide, om vi ville kunne have Raad dertil. Der findes imidlertid i Udvalgets Betænkning slet ikke nogen Opgivelse af, hvor stor Besø-

ningen vilde blive, dersom Udvalgets Forslag antoges, men det er jo muligt, at det ærede Udvalg alligevel har gjort sig selv Rede derfor, og jeg skal derfor, forinden jeg gaaer videre i Sagen, tillade mig at forespørge mig hos den ærede Ordfører, om han er i Besiddelse af saadanne Beregninger, hvorefter man vil kunne bedømme det?

Ordføreren: Aldeles nøagtigt vil det naturligvis ikke kunne opgjøres, men . . .

Formanden: Ja, hvis den ærede Ordfører ikke kan indskrænke sig til en enkelt Ytring paa dette Sted, vil den ærede Rigsdagsmand tabe Retten til atter at tage Ordet.

Ordføreren: Ja, saa maatte den ærede Rigsdagsmand vil fortsætte, saa kan jeg svare umiddelbart efter ham.

Fønger: Ja, jeg ønskede rigtignok helst først at faae Bessed af den ærede Ordfører, da det jo er rimeligt, at Udvalget i denne Henseende maa have gjort langt nøagtigere Beregninger, end jeg har seet mig istand til at gjøre, da jeg i den korte Tid, Sagen har været under Behandling, ikke har kunnet trænge meget ind i den. (Ordføreren: Det vil omtrent koste 24,000 Rbd., hvis de Alle gaae af!). Den ærede Ordfører siger, at det vil koste 24,000 Rbd., dersom de Alle gaae af, det glæder mig meget at kunne tilføie, at denne Beregning paa det Nærmeste stemmer med den, som jeg har gjort. Jeg vil imidlertid gjøre opmærksom paa, at jeg har ført min Beregning dog endeevidere end til dette Tal. Udvalget stiller nemlig to Alternativer: enten vælge Krigsreserveofficererne at gaae af, og da skal der gives dem udenfor den i Lovforslaget foreslaaede en eengang for alle bevilget Gratifikation, eller ogsaa vælge de ikke at gaae af, men blive staaende til Disposition, og da skal der gives dem halv Gage for en ubestemt Tid. Jeg troer, at det er aldeles nødvendigt at overveie, hvad det vil koste, baade i det første Tilfælde og i det andet. Det er aabenbart, at det første Tilfælde, hvor Staten kan slippe med en Betaling eengang for alle, er det, som er fordeelagtigst for Statskassen; altsaa det, som vil give den laveste Udgift, er dette, naar alle Officererne vælge at gaae af strax. I dette Tilfælde vil